

E D I T U R A S C R I P T U M[®]

Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Înfruntă-ți uriașii
Calmul din mijlocul furtunii
3:16 Numerele speranței

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCADO, MAX

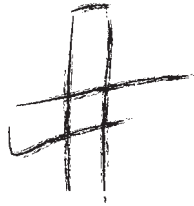
Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul / Max Lucado. - Oradea:
Scriptum, 2008

ISBN 978-973-1813-18-9

232.92

NU-I DE MIRARE CĂ E NUMIT MÂNTUITORUL

MAX LUCADO

Cronici ale crucii

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
No Wonder They Call Him The Savior
by W Publishing Group, a division of Thomas Nelson, Inc.,
P.O. Box 141000, Nashville, Tennessee 37214
ISBN 0-8499-1814-6
© 1986, 2004 Max Lucado

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul
de Max Lucado

© 2009 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765;
E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română

*Cu excepția situațiilor când se specifică altfel,
toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-18-9

Tiparul executat în U.E.

*Lui Denalyn,
cu dragoste eternă*

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Introducere</i>	11
Partea care contează	13

PARTEA I

CRUCEA: CUVINTELE EI

1. Cuvinte finale, acțiuni finale	19
2. Cuvinte care rănesc	23
3. Răzbunare de justițiar	27
4. Povestea tâlharului răstignit	31
5. A iubi înseamnă a părăsi	37
6. Strigătul singurătății	41
7. Mi-e sete	47
8. Compașiune creativă	51
9. S-a isprăvit	55
10. Du-Mă acasă	59

PARTEA A II-A

CRUCEA: MARTORII EI

11. Cine ar fi crezut?	63
12. Fețe din mulțime	67

13. Ei bine... era cât pe ce	71
14. Cei zece care au fugit	75
15. Cel care a rămas	79
16. Dealul regretelor	81
17. Evanghelia celei de-a doua șanse	85
18. Lasă loc fascinației	89
19. O lumânare în cavernă	93
20. Mesageri în miniatură	97

PARTEA A III-A

CRUCEA: ÎNȚELEPCIUNEA EI

21. Trăiește!	103
22. Brațe deschise	105
23. Un negustor ambulant pe nume Mulțumirea	109
24. Aproape de cruce – dar departe de Cristos	113
25. Ceața inimii zdrobite	117
26. Păo, Senhor?	121
27. Cățeluși, fluturași și un Mântuitor	123
28. Mărturia lui Dumnezeu	127
29. Decizii dinamită	133
30. La ce te așteptai?	137
31. Vino acasă	141
32. Inconsecvențe consecvente	145
33. Răcnetul	147

Ghidul cititorului 149

Note 217

Mulțumiri

Un călduros mulțumesc pentru:

Dr. Tom Olbricht – pentru că mi-ai arătat ce contează.

Dr. Carl Brecheen – pentru semințele sădite într-o inimă flămândă.

Jim Hackney – pentru capacitatea ta de a înțelege suferințele Stăpânului nostru.

Janine, Sue, Doris și Paul – pentru dactilografie și încurajare.

Bob și Elsie Forcum – pentru parteneriatul vostru la Evanghelie.

Randy Mayeux și Jim Woodroof – pentru comentariile constructive și sprijinul frățesc.

Liz Heaney – pentru extraordinarele aptitudini editoriale și pentru creativitatea ta.

Multnomah Press, editura care a publicat inițial această carte – vă mulțumesc pentru că ați acordat o șansă unui autor tânăr.

Și în mod deosebit lui Isus Cristos – Te rog să accepți această jertfă de mulțumire.

Introducere

Brazilienii m-au învățat frumusețea unei binecuvântări. Iată o scenă care se repetă în Brazilia de mii de ori zilnic...

E dimineață devreme. Micuțul Marcos se pregătește să plece la școală. În timp ce își adună cărțile și se îndreaptă spre ușă, se oprește lângă scaunul tatălui său. El caută privirea acestuia. *Ben o, Pai?* întrebă Marcos. (*Binecuvântarea, tată?*)

Tatăl își ridică mâna. *Deus te aben oe, meu filho*, îl asigură el. (*Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule.*)

Marcos zâmbește și iese pe ușă grăbit.

Această scenă mi-a venit în minte în timp ce mă gândeam la relansarea cărții *Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul*. Am scris cartea aceasta în Brazilia. Anii petrecuți la Rio de Janeiro au dat naștere multora dintre aceste gânduri. Biserica pe care am slujit-o era tânără (la fel ca noi) și flămândă după cruce (și noi eram). Multe dintre mesajele mele erau focalizate asupra Mântuitorului.

Dumnezeu să te binecuvânteze în timp ce le citești. La fel cum copiii brazilieni caută binecuvântarea taților lor, așa să cauți tu binecuvântarea Lui. El ți-o va da, știi bine. Întotdeauna ți-a dat-o. De aceea Îl numim noi Tată.

MAX LUCADO

Partea care contează

– Vreau doar să știu ce este important.

Un accent irlandez puternic. Ochi negri și pătrunzători. Afirmăția era sinceră.

– Nu-mi vorbiți mie despre religie, am trecut și eu pe acolo. Și, vă rog, nu mă luați cu teologia. Am făcut facultatea de teologie. V-aș ruga să treceți la esență. Vreau să știu ce este important.

Numele lui era Ian. Era student la o universitate canadiană pe care o vizitam. Printr-un șir de întâmplări, a aflat că sunt creștin, iar eu am aflat că și el și-ar fi dorit să fie, dar a fost decepționat.

– Am crescut în biserică, îmi explică el. Voiam să intru în lucrare. Am făcut toate cursurile, teologia, limbile biblice, exegeza. Însă am renunțat. Ceva pur și simplu nu mergea.

– Răspunsul există pe acolo pe undeva, spuse el cu seriozitate. Sau, cel puțin, cred că există.

Mi-am ridicat privirea din cafeaua mea în timp ce el începu să o amestece pe-a lui. Apoi își rezumă frustrarea într-o singură întrebare.

– Ce contează *cu adevărat*? Ce este important? Spuneți-mi. Săriți peste lucrurile marginale. Treceți la esență. Vorbiți-mi despre partea care contează.

Partea care contează.

L-am privit pe Ian multă vreme. Întrebarea plutea în aer. Ce ar fi trebuit să spun? Ce aș fi putut să spun? Aș fi putut să-i spun despre biserică. Aș fi putut să-i dau un răspuns dogmatic sau să-i citesc ceva clasic, cum ar fi Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu...” Dar toate acestea păreau prea abstracte. Poate câteva gânduri despre sexualitate sau despre rugăciune, sau despre Regula de Aur. Nu, Ian voia comoara – voia esențialul.

Oprește-te și pune-te în locul lui pentru o clipă. Îi auzi întrebarea? Îi simți frustrarea? „Nu-mi dați mie religie, spunea el. Dați-mi ceea ce contează.”

Dar ce anume contează?

În Biblia ta de peste o mie de pagini, ce contează? Dintre toate poruncile și interdicțiile, ce este esențial? Ce este indispensabil? Vechiul Testament? Noul? Harul? Botezul?

Ce i-ai fi spus tu lui Ian? I-ai fi vorbit despre răul din lume sau poate despre preeminența cerului? Ai fi citat Ioan 3:16 sau Faptele Apostolilor 2:38, sau poate ai fi citit 1 Corinteni 13?

Ce contează cu adevărat?

Probabil te-ai luptat cu această întrebare. Poate ai încercat să respecti cerințele religiei și ale credinței și te-ai trezit de cele mai multe ori în fața unei fântâni secate. Rugăciunile par goale. Țelurile par neverosimile. Creștinismul devine o istorisire distorsionată, plină de urcușuri și coborâșuri și de note muzicale distonante.

Oare asta să fie tot? Mers la biserică duminica. Cântece frumoase. Zeciuială practică cu credincioșie. Cruci de aur. Costume din trei piese. Coruri mari. Biblii legate în piele. Toate acestea sunt frumoase, dar... unde este esența?

Mi-am amestecat în cafea. Ian amesteca în a lui. Nu aveam niciun răspuns. Toate versetele mele memorate cu atâta obediență păreau neadecvate. Toate răspunsurile mele bine dozate păreau timide.

Și totuși, acum, după câțiva ani, știu ce i-aș împărtăși.

Gândește-te la cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni, capitolul 15:

V-am învățat *înainte de toate*, așa cum am primit și eu: că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi.

„Înainte de toate“, spune el.
Citește mai departe:

Că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că
S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece.¹

Iată esența. Aproape că e prea simplu. Isus a fost omorât, îngropat și înviat. Ești surprins? Partea care contează este crucea. Nici mai mult, nici mai puțin.

Crucea.

Ea rămâne pe axa temporală a istoriei asemenea unui diamant strălucitor. Tragedia ei îi cheamă pe toți cei care trec prin suferință. Absurditatea ei îi atrage pe toți cei cinici. Speranța ei îi ademenește pe toți cei aflați în căutare.

Și, conform lui Pavel, crucea este ceea ce contează.

Uau, ce mai bucată de lemn! Istoria a idolatrizat-o și a disprețuit-o, a placat-o cu aur și a ars-o, a purtat-o și a aruncat-o la gunoi. Istoria a făcut cu ea orice, dar nu a ignorat-o.

Aceasta este singura opțiune pe care nu o oferă crucea: Nimeni nu o poate ignora! Nu poți ignora o bucată de cherestea, pe care atârână cea mai măreață afirmație din istorie. Un tâmplar răstignit care să afirme că El este Dumnezeu pe pământ? Divin? Veșnic? Ucigașul morții?

Nu degeaba era crucea numită de către Pavel „miezul Evangheliei“. Verdictul ei este decisiv: dacă povestea este adevărată, atunci crucea este pivotul istoriei. Punct. Dacă nu, ea este șarlatania istoriei.

De aceea, crucea constituie ceea ce contează. De aceea, dacă ăș avea din nou ocazia să beau o ceașcă de cafea cu Ian, i-aș vorbi despre ea. I-aș vorbi despre drama din acea zi furtunoasă de aprilie, ziua în care împărăția morții a fost înfrântă și speranța și-a achitat toate notele de plată. I-aș spune despre căderea lui Petru, ezitarea lui Pilat și loialitatea lui Ioan. Am citi împreună despre grădina neguroasă a deciziei și încăperea incandescentă a învierii. Am analiza ultimele cuvinte rostite în mod atât de deliberat de către acest Mesia jertfitor de Sine.

Și în cele din urmă, am privi la Mesia Însuși. Un evreu proletar,

a cărui învățătură a schimbat o lume și a cărui promisiune nu a fost egalată niciodată.

Nu-i de mirare că e numit Mântuitorul.

Mă întreb dacă nu cumva mă adresez unor cititori care se confruntă cu aceeași întrebare cu care se confrunta Ian. O, crucea nu este ceva nou pentru tine. Ai văzut-o. Ai purtat-o. Te-ai gândit la ea. Ai citit despre ea. Poate chiar i te-ai rugat. Însă o cunoști?

Orice studiu serios despre învățătura creștină este, în esență, un studiu despre cruce. A-L accepta sau a-L respinge pe Cristos fără o examinare atentă a Calvarului este ca și cum ai alege o mașină fără să te uiți la motor. A fi religios fără a cunoaște crucea este ca și cum ai avea un Mercedes fără motor. Ambalajul e frumos, dar unde îți este puterea?

Vrei să-mi faci o favoare? Adu-ți niște cafea, fă-te comod și oferă-mi o oră din timpul tău. Privește cu atenție crucea împreună cu mine. Hai să examinăm acest ceas din istorie. Să audiem martorii. Să ascultăm vocile. Să privim fețele. Și, mai presus de orice, să-L privim cu atenție pe Cel care este numit Mântuitorul. Și să vedem dacă putem găsi partea care contează.

PARTEA ÎNTÂI

CRUCEA:
CUVINTELE EI

Capitolul

1

Cuvinte finale, acțiuni finale

Vizitând recent orașul meu natal, mi-am făcut timp să merg să văd un copac. „Un stejar viu“, îl numise tata (cu accentul pe „viu“). Nu era decât un băț, atât de subțire încât puteam să-l cuprind cu mâna și să-mi ating degetul mare cu cel mijlociu. Vântul din partea de vest a Texasului împrăștia frunzele îngălbenite și m-a făcut să îmi trag până sus fermoarul de la geacă. Nimic nu este mai rece decât un vânt de prerie, mai ales într-un cimitir.

„Un copac special, mi-am spus eu, cu o sarcină specială.“ M-am uitat în jur. Cimitirul era împrajuit de ulmi, dar niciun stejar. Terenul era presărat cu pietre funerare, dar niciun copac. Cu excepția acestuia. Un copac special pentru un om special.

În urmă cu aproximativ trei ani, tata a început să observe o slăbire constantă a mușchilor săi. Mai întâi la mâini. Apoi a simțit-o la gambe. După aceea, brațele i s-au subțiat puțin.

Tata i-a vorbit despre starea lui cumnatului meu, care este medic. Acesta, alarmat, l-a trimis la un specialist. Specialistul i-a făcut o lungă serie de analize – de sânge, neurologice și musculare – și a ajuns la o concluzie. Boala lui Lou Gehrig. Un paralizant devastator.

Nimeni nu-i cunoaște cauza sau remediul. Singurul lucru cert în privința acestei boli este cruzimea și precizia ei.

M-am uitat în jos, la peticul de pământ în care avea să fie înmormântat tata într-o zi. Tata și-a dorit mereu să fie îngropat sub un stejar, așa că l-a cumpărat pe acesta. „Comandă specială din vale, s-a lăudat el. A trebuit să obțin aprobarea specială a consiliului municipal ca să-l plantez aici.“ (Un lucru nu prea greu în acest orașel prăfuit dintr-o zonă petrolieră, unde toți oamenii se cunosc între ei.)

Nodul din gât mi se făcu mai mare. Un om mai puțin măreț poate că ar fi fost mândros. Un altul poate că ar fi renunțat. Însă nu și tata. El știa că zilele îi sunt numărate, așa că a început să își pună casa în rânduială.

Plantarea copacului a fost doar una din pregătirile pe care le-a făcut. A făcut îmbunătățiri la casă pentru mama, instalând un sistem de irigare și un dispozitiv de deschidere a ușii de la garaj, și vopsind lemnăria casei. Și-a actualizat testamentul. A verificat polițele de asigurare și de pensionare. A cumpărat niște acțiuni al căror profit să fie direcționat spre educația nepoților lui. Și-a planificat înmormântarea. A cumpărat locuri în cimitir pentru el și mama. Și-a pregătit copiii prin cuvinte de încurajare și scrisori de dragoste. Și, în cele din urmă, a cumpărat copacul. Un stejar viu. (Pronunțat cu accentul pe „viu“.)

Acțiuni finale. Momente finale. Cuvinte finale.

Ele reflectă o viață bine trăită. La fel și ultimele cuvinte ale Stăpânului nostru. Aflat în pragul morții, Isus, de asemenea, Și-a pus casa în rânduială:

- O rugăciune finală de iertare.
- O rugămintă onorată.
- O cerere făcută din dragoste.
- O întrebare a suferinței.
- O mărturisire a umanității.
- O chemare de izbăvire.
- Un strigăt de încheiere.

Cuvinte întâmplătoare murmurate de un martir disperat? Nu. Cuvinte spuse intenționat, pictate de Izbăvitorul Divin pe pânza jertfei.

Cuvinte finale. Acțiuni finale. Fiecare dintre ele este o fereastră